

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318202880
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8318202880.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobkyne I. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XXX, XXX XX R., proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpená advokátkou JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, o určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 7Csp/78/2018-106 zo dňa 28. januára 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Súd určuje, že úver zo Spotrebiteľskej zmluvy č. XXXXXXXXXX uzatvorenej dňa XX.XX.XXXX medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov.

Súd určuje, že úver zo Spotrebiteľskej zmluvy č. XXXXXXXXXX uzatvorenej dňa XX.XX.XXXX medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov.

Žalobkyni náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 5, 6, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 1 ods. 2, § 2 písm. g), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v rozhodnom období, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 972/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 137, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa 26.02.2016 bola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej boli žalobkyni poskytnuté finančné prostriedky vo výške 500,- Eur. K zmluve bol v uvedený deň podpísaný aj splátkový kalendár v zmysle ktorého splatnosť 1. splátky bola dňa 23.03.2016 a poslednej dňa 26.02.2017, výška splátky bola 49,30 Eur. Dňa 07.09.2016 bola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej boli žalobkyni poskytnuté finančné prostriedky vo výške 300,- Eur. K zmluve bol v

uvedený deň podpísaný aj splátkový kalendár v zmysle ktorého splatnosť 1. splátky bola dňa 07.10.2016 a poslednej dňa 07.09.2017, výška splátky bola v prípade prvých štyroch splátok vo výške 1,- Eur a v prípade ôsmich splátok po 58,90 Eur. Žalobkyňa v prospech žalovaného uhradila celkovo sumu 501,10 Eur v prípade prvého úveru a v prípade druhého úveru sumu 166,35 Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným boli uzatvorené zmluvy o úvere, pričom tieto zmluvy sú zároveň zmluvami spotrebiteľskými, a to aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v zmluvách absentujú údaje o dobe trvania zmluvy, o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a tiež, že v zmluvách je nesprávne uvedená výška RPMN. V prípade údaju o dobe trvania zmluvy uviedol, že tento nebol v zmluve vôbec obsiahnutý, pričom zákonodarca tento údaj určil v právnom predpise jasne a nie aby si to musel spotrebiteľ nejakým spôsobom vyvodzovať z viacerých údajov a okrem toho zákon jednoznačne uvádza, že ďalšou povinnou náležitosťou je aj údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, teda rozlíšil pojmy doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Vo vzťahu k termínom splátok istiny, úrokov a iných poplatkov uviedol, že účelom uvedenia týchto informácií je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu. Uvedené preto nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Pokiaľ sa jedná o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/146/2017 a sp. zn. 3Cdo/56/2018, tak sa odklonil od uvedených rozhodnutí, a to vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodu, že text zákona č. 129/2010 Z. z. je odlišný od textu Smernice. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok Smernice vylúčený a vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne, avšak tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. Až rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Biróovej bolo konštatované, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Zákonodarca pristúpil k legislatívnej zmene a súd nemôže vykladať sporné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch rovnako v prípade dvoch rôznych znení zákona len z dôvodu, aby vyhovel požiadavke žalovaného. V zmysle uvedeného preto neprihliadal v danej veci na závery Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Pokiaľ ide o samotný údaj o výške RPMN, tak dospel k záveru, že v prípade zmluvy uzatvorenej dňa 07.09.2016 je v nej uvedená nesprávna výška RPMN v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. V odôvodnení rozhodnutia ďalej poukázal na to, že v časti dojedanej výšky ročnej úrokovej sadzby sú zmluvy o úvere neplatné, a to aj pre rozpor daných dojednaní s dobrými mravmi. Dohodnuté úroky sú odplatom za poskytnutie istiny, nemajú zabezpečovaciu funkciu a na to, že ich výška je v rozpore s dobrými mravmi nemá vplyv, že táto bola dobrovoľne dohodnutá. Vzhľadom na to, že úrok dohodnutý medzi stranami sporu v zmluve o úvere viac ako 8-násobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, dospel súd k záveru, že takto dohodnutá výška úrokov v zmluve je neprimeraná a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska boli priemerné úrokové sadzby pri úveroch v sadzbe 6,29% (február 2016) a 5,48% (september 2016). Výška dohodnutej úrokovej sadzby medzi stranami sporu bola 32,26% a 32,54% ročne, teda tieto úrokové sadzby sú viac ako 100% vyššie ako priemerná sadzba úrokov pri úveroch poskytovaných bankami v rovnakom období. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že poskytnuté spotrebiteľské úvery je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov a preto žalobe vyhovel.

5. O trovách konania rozhodol tak, že v danom prípade žalobe v celom rozsahu vyhovel a preto žalobkyni vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Nakoľko však žalobkyni v konaní žiadne trovy nevznikli a zároveň uviedla, že si ich náhradu neuplatňuje, súd jej náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že tvrdenie súdu o celkovej neplatnosti zmluvy o úvere je mylné a že z hľadiska platnosti právneho úkonu je v zmysle judikatúry ústavného súdu potrebné uprednostniť výklad

zachovávajúci platnosť právneho úkonu a nie výklad, ktorý platnosť právneho úkonu popiera. Úmyslom zmluvných strán každej zmluvy je totiž uzavrieť platnú zmluvu a tento úmysel je potrebné pri výklade právneho úkonu chrániť. Vo vzťahu k odpovedi Súdneho dvora EÚ na prvú prejudiciálnu otázku uviedol, že rozsudok jasne a jednoznačne potvrdil, že cieľom čl. 6 ods. 1 Smernice nie je povinnosť členských štátov nariadiť neplatnosť celej zmluvy. Vzhľadom na uvedené má za to, že vyhlásenie neplatnosti celej zmluvy o úvere ako celku tak, ako to navrhuje žalobca nemá žiadnu oporu v ustanoveniach vnútroštátneho a ani európskeho práva. Poukázal na to, že žalobkyňa nesie dôkazné bremeno a jej úlohou je preukázať v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje a je vypočítaná v zmysle platných právnych predpisov, a teda bol by to jediný dôvod prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Uviedol, že údaj o RPMN je uvedený jednak na prednej strane zmluvy a zároveň na samostatnej listine s ktorou bol žalobca oboznámený a ktorá mu bola spoločne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere odovzdávaná. Mal za to, že si splnil svoje informačné povinnosti k predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere ako aj informácie o RPMN a s tlačivom sa riadne oboznámil. Poukázal na to, že v zmluve o úvere žalobkyňa berie na vedomie, že výška RPMN v predmetnej zmluve sa vypočítava v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, a je vo výške 37,48%. K poplatku za expresné spracovanie úveru uviedol, že Národná banka Slovenska na svojom webovom sídle zverejnila zoznam poplatkov, ktoré sa do výpočtu RPMN nezahŕňajú. Mal za to, že pre vyhlásenie zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov nie je naplnený žiaden predpoklad uvedený žalobkyňou. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal o úhradu trov konania, ktoré mu vznikli vrátane trov odvolacieho konania.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že má za to, že súd prvej inštancie rozhodol správne. Dala do pozornosti, že žalobca zmeškal lehotu na podanie odvolania. Uviedla, že odvolanie žalobcu považuje za zmaťočné, nakoľko dôvody uvedené v rozsudku boli relevantné a správne odôvodnené a žalovaný koná špekulatívne s úmyslom poškodiť žalobkyňu. Poukázala na to, že je nesporné, že išlo o spotrebiteľský úver a odvolávanie sa žalovaného na RPMN je v rozpore so zdravým rozumom, pretože voči tomu sa neohradil počas pojednávania a výška RPMN bola prerátavaná na stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky a prípadné neuznanie výpočtu cez túto stránku považuje za neúctu voči orgánom SR. Mala za to, že jej nároky sú dôvodné aj s cieľom európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa. Pri hodnotení neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o úvere, ktoré sú aj v rozpore s dobrými mravmi žiadala aby súd prihliadol najmä na okolnosť, že podmienky preformuloval profesionál - žalovaný, ktorý má povinnosť odbornej starostlivosti a tiež na okolnosť, že ako spotrebiteľ je vo finančnej tiesni. Poukázala na to, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Žiadala, aby rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený, prípadne, aby sa vec vrátila na súd prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť

daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

13. K námietke nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

14. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

15. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného doplnia nižšie uvedené.

16. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené medzi žalobkyňou a žalovaným sú štandardnými formulárovými spotrebiteľskými zmluvami, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov na tom, že v oboch zmluvách absentuje uvedenie termínu trvania zmluvy a rozpis termínov splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov a v druhej uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve bola ešte navyše nesprávne uvedená výška RPMN.

18. Vo vzťahu k absencii uvedenia doby trvania zmluvy odvolací súd dáva do pozornosti, že samotné ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v rozhodnom období (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) vyžaduje, aby v každej spotrebiteľskej zmluve bola uvedená jednak doba jej trvania a jednak aj termín konečnej splatnosti. Vzhľadom na to, že ide o ustanovenie kogentné, zákon v tomto prípade nepripúšťa akúkoľvek dohodu medzi zmluvnými stranami, tzn. že tieto musia byť uvedené v každej spotrebiteľskej zmluve bez výnimky. Údaj o dobe trvania zmluvy je pre spotrebiteľa dôležitým údajom z toho hľadiska, že mu umožňuje s istotou a bez ťažkostí poznať

celkovú dobu trvania zmluvy, teda či zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú alebo na dobu určitú. Údaj o dobe trvania zmluvy je tak potrebné uviesť v samotnej spotrebiteľskej zmluve. Uvedený údaj by tak mal byť uvedený na listine, ktorú spotrebiteľ podpisuje, nakoľko zmyslom uvedeného ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ, ktorý podpisuje spotrebiteľskú zmluvu bol už pri jej podpise oboznámený a informovaný okrem iného o tom, ako dlho si bude povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z danej spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že z obsahu spisu nevyplýva, že by tieto spotrebiteľské zmluvy uzatvorené medzi sporovými stranami uvedené náležitosti obsahovali a ani žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že uvedený údaj obe spotrebiteľské zmluvy obsahovali. Na základe uvedeného preto súd prvej inštancie dospel k správne záveru o absencii uvedených údajov v spotrebiteľských zmluvách, čo v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobuje ich bezúročnosť a bezpoplatkovosť, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd.

19. Vo vzťahu k vyššiemu má odvolací súd za to, že už samotná absencia uvedenia doby trvania zmluvy v oboch spotrebiteľských zmluvách spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť uzatvorených úverov a preto by nebolo potrebné sa ďalej zaoberať ani ostatnými dôvodmi, bezúročnosti a bezpoplatkovosti.

20. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, odvolací súd však dodáva, že vo vzťahu k absencii údajov podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal a dostatočne odôvodnil odklon od rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 a sp. zn. 3Cdo/56/2018, ako aj so skutočnosťou prečo v predmetnom prípade neprihliadal na závery Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a teda dospel k záveru, že spotrebiteľské zmluvy neobsahujú ani uvedené údaje. Pre doplnenie odvolací súd len dodáva, že v čase kedy boli uzatvorené spotrebiteľské zmluvy, Zákon o spotrebiteľských zmluvách upravoval v uvedenom ustanovení požiadavku špecifikácie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda aj napriek skutočnosti, že uvedené ustanovenie bolo v rozpore so smernicou, súd pri aplikácii uvedeného ustanovenia nemohol na toto neprihliadať z dôvodu jeho rozporu so smernicou, nakoľko v čase kedy boli spotrebiteľské zmluvy uzatvorené, vtedy platný a účinný Zákon o spotrebiteľských úveroch v uvedenom ustanovení vyžadoval takúto špecifikáciu. Vo vzťahu k nesprávne uvedenej výške RPMN, odvolací súd uvádza, že RPMN je jednou z podstatných náležitostí spotrebiteľských zmlúv, ako aj predpokladov pre jej výpočet, pretože vyjadruje náklady na úver a spotrebiteľovi pomáha aj poznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom, pričom uvedenie nákladov v percentuálnych bodoch zjednodušuje spotrebiteľovi i porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a teda aj výberu konkrétneho úveru samotným spotrebiteľom. Neuvedenie uvedeného údaju ale i jeho nesprávne uvedenie zo strany dodávateľa je tak klamaním spotrebiteľa a hľadá sa na neho, akoby uvedené ani nebolo (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20Co/230/2014 zo dňa 19.11.2015). Odvolací súd sa preto stotožnil aj s absenciou uvedených údajov, ktoré taktiež spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutých úverov.

21. Vo vzťahu k výške úrokových sadzieb uvedených v spotrebiteľských zmluvách sa odvolací súd stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a dodáva, že ročné úroky dosahujúce úroveň 32,26% a 32,54 % prevyšujú úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (6,29% a 5,48%), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi. Vychádzajúc z uvedeného ako aj z ustálenej rozhodovacej praxe je potrebné preto považovať takéto dohodnuté úrokové sadzby za sadzby, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.09.2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Tmave zo dňa 13.08.2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. 11. 2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Nemecký BGH v rozsudku z 13.03.1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.

22. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

23. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdzuje.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 262 ods. 2 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok náhrady trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalovanému nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).